

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **NEST.HB spol. s r.o.**, se sídlem Žižkova 65, Havlíčkův Brod, zast. Mgr. Petrem Řehákem, advokátem se sídlem Domažlická 1256/1, Praha 3, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2017, č. j. 5918/17/5300-21442-711359, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 9. 2018, č. j. 31 Af 52/2017 - 97,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného specifikovanému tamtéž. Žalovaný jí zamítl odvolání stěžovatelky a potvrdil dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro Kraj Vysočina (dále jen správce daně“) ze dne 12. 8. 2015, č. j. 1344161/15/2903-50522-608480, č. j. 1344198/15/2903-50522-608480, č. j. 1344239/15/2903-50522-608480, č. j. 1344282/15/2903-50522-608480, č. j. 1344302/15/2903-50522-608480 a č. j. 1344316/15/2903-50522-608480, jimiž byla stěžovatelce doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2011, březen 2011, duben 2011, červen 2011, říjen 2011 a prosinec 2011 a byla jí uložena zákonná povinnost uhradit penále z doměřené daně.

[2] Důvodem doměření daně bylo zejména neunesení důkazního břemene ohledně faktické realizace vybraných zdanitelných plnění.

[3] Podstatou nynější věci je posouzení, nakolik obecné byly námitky stěžovatelky uplatněné v žalobě. Krajský soud je totiž jako obecné vyhodnotil a věcí se zabýval pouze v míře tomu odpovídající, s čímž stěžovatelka nesouhlasí.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] V kasační stížnosti namítá, že krajský soud využil tvrzené obecnosti žaloby k tomu, aby se vyhnul řešení merita věci. V této souvislosti reaguje na vyjádření v napadeném rozsudku, dle kterého se soud zabýval též odvolacími námitkami, jelikož byly v žalobě citovány. Stěžovatelka má za to, že takto nepostupoval.

[5] Setrvává na tom, že v daňovém řízení unesla své důkazní břemeno tím, že předložila účetnictví a prokázala výdaje tam zachycené. Pochybnosti správce daně o nesouladu účetnictví se skutečností nebyly relevantní, protože ve většině případů vycházely z nesplnění povinností třetích osob, případně z poukazu na to, že úhrada některých sporných dokladů byla provedena na bankovní účty, které nepatřily dodavatelům. Za této situace na ni důkazní břemeno vůbec nepřešlo zpět, přesto však nabídla další důkazní prostředky.

[6] Dodává, že správce daně, žalovaný i krajský soud pominuli, že sporná plnění byla subdodávkami, odměnami za zprostředkování či náklady na ostrahu stavebních akcí, které stěžovatelka realizovala, vyfakturovala a příjem řádně zdanila. V této situaci si tedy měli logicky klást otázku, jak byly stavební práce reálně provedeny a jaké náklady na ně byly vynaloženy.

[7] Napadený rozsudek považuje za nepřezkoumatelný, nezákonný a navrhuje jeho zrušení.

III. Vyjádření žalovaného

[8] Žalovaný se plně ztotožňuje s důvody krajského soudu a s tím, že se věcí zabýval pouze v mezích žalobních bodů. Reakce soudu na zopakované námitky z odvolání byla adekvátní tomu, že žalobní body mají primárně směřovat proti závěrům odvolacího orgánu.

[9] Setrvává na tom, že stěžovatelka neunesla své důkazní břemeno, jak vyplývá z napadeného rozhodnutí a předloženého spisového materiálu. Dodává, že pochybnosti správce daně vyplývaly z celé řady indicií, nikoli pouze z toho, že dodavatelé stěžovatelky neplnili své povinnosti. Po stěžovateli nepožadoval, aby prokazovala skutečnosti mimo její dispozici, ale to, že plnění přijala deklarovaným způsobem.

[10] Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatelka je zastoupena

pokračování

advokátem [§ 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Poté přistoupil k přezkumu rozsudku krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[13] Jak již bylo uvedeno, nynější věc se odvíjí od posouzení, jak obecné byly námitky stěžovatelky vznesené v žalobě. Soudní řízení správní je totiž ovládáno dispoziční zásadou zakotvenou mj. v § 75 odst. 2, větě první, s. ř. s., dle které soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Je tedy zřejmé, že v případě, kdy žalobce uplatní pouze obecné námitky, bude se ve stejné rovině pohybovat též posouzení věci soudem; obsah a kvalita žaloby zásadně předurčuje obsah a kvalitu rozsudku (srovnej také rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS).

[14] Nejvyšší správní soud ověřil obsah žaloby podané v nynější věci a zcela se ztotožňuje se závěry krajského soudu. Žaloba je sice obsáhlá (čítá 31 stran), obsahově však chudá: většina jejího textu je tvořena přepisem odvolání podaných proti jednotlivým platebním výměrům, citací pravidel zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, a relevantní judikatury. Ve vztahu ke svojí věci stěžovatelka dodává v podstatě pouze to, že pravidla, která vyjmenovává, byla porušena.

[15] Krajský soud se věcí zabýval v míře odpovídající obsahu žaloby a jeho rozsudek není nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Vysvětlil, že rozhodnutí žalovaného obsahuje všechny podstatné části, žalovaný své úvahy logicky zdůvodnil a jeho rozhodnutí tedy je přezkoumatelné (body 7. – 9. rozsudku). Tvrzení o pochybeních v postupu správce daně (nesrozumitelnost výzev, neseznámení s kontrolními zjištěními, neposkytnutí prostoru k vyjádření apod.) vyvrátil poukazy na konkrétní podklady ve spise a jejich obsah (body 17. – 21., bod 24. rozsudku). Námitky stěžovatelky odvíjející se od jejího názoru o jednostranně vedeném dokazování neshledal opodstatněné (body 22. – 24. rozsudku). Uvedl, jaká jsou pravidla rozložení důkazního břemene v daňovém řízení (k tomu viz § 92 daňového řádu a judikaturu citovanou krajským soudem v bodě 27. napadeného rozsudku), a na tomto podkladě přisvědčil závěru neunesení důkazního břemene ohledně prokázání faktické realizace několika zdanitelných plnění. Stěžovatelka sice předložila po formální stránce bezvadné doklady, správce daně však prezentoval důvodné pochybnosti ohledně jejich věrohodnosti, úplnosti, průkaznosti a správnosti, a ty se stěžovatelce nepodařilo rozptýlit (body 25. – 38. rozsudku).

[16] Skutečnost, že stěžovatelka zahrnula do textu žaloby též svá odvolání, na uvedeném nic nemění. Ze způsobu, jakým tak učinila, předně vůbec není zřejmé, že by odvolací námitky měly být součástí žalobních bodů. Jedná se o kompletní citace všech podaných odvolání, což potvrzuje i uvozovací věta v žalobě: „*V odvolání bylo žalobkyní namítáno a uvedeno, cituji*“ a zařazení do části žaloby (II. A.), jejíž součástí není nic jiného než tyto citace. Nejvyšší správní soud dále ve shodě s krajským soudem a žalovaným zdůrazňuje, že žalobní body mají primárně směřovat proti napadenému rozhodnutí (tj. rozhodnutí o odvolání) a jeho důvodům. Pokud

odvolací orgán uplatněné námitky dostatečně vypořádá a žalobce je v žalobě pouze zopakuje, aniž by na důvody rozhodnutí o odvolání reagoval, podstatně tím snižuje své šance na úspěch.

[17] Stěžovatelka se v kasační stížnosti soustředila na otázku, zda prokázala uskutečnění sporných zdanitelných plnění. Ty z námitek, které nyní vyzdvihuje a ke kterým nebylo dle jejího názoru přihlédnuto, jsou však typickým příkladem toho, že prosté zopakování odvolání v žalobě nestačí. Její argumentace staví na izolovaném komentování dílčích pochybností správce daně a žalovaného, aniž by reflektovala odůvodnění napadeného rozhodnutí jako celek.

[18] Žalovaný popsal celou řadu důvodů, pro které stěžovatelkou předložené doklady nebyly dostatečné k prokázání uskutečnění sporných zdanitelných plnění; této otázky se týká stěžejní část napadeného rozhodnutí (viz jeho body [14] – [77] a jejich shrnutí v bodě 35. napadeného rozsudku). Nešlo pouze o nedodržování povinností ze strany dodavatelů stěžovatelky (nespolupráce se správcem daně, nepodávání daňových přiznání, nehrazení daně) či úhrady faktur na účty, které nebyly ve vlastnictví konkrétního dodavatele. Pochybnosti byly založeny zejména na tom, že shromážděné podklady byly v rozporu ohledně okolností uskutečnění jednotlivých plnění, případně byly obecné a nevypovídající. Stěžovatelce bylo vysvětleno, že ji nikdo nečiní odpovědnou za pochybení jejích dodavatelů, to však neznamená, že nemožnost ověření uskutečnění plnění u jejích dodavatelů nebo i to, že neplní své povinnosti, nemohlo prohloubit pochybnosti správce daně a žalovaného (viz např. bod [103] napadeného rozhodnutí). Žalovaný také uvedl, že samotná realizace stavební akce automaticky neznamená prokázání uskutečnění konkrétních subdodávek v deklarovaném rozsahu a ceně (viz např. bod [99] jeho rozhodnutí). Jeho odůvodnění je logické a srozumitelné.

[19] Z výše uvedeného je zřejmé, že stěžovatelka zopakováním svých kusých a obecných námitek nereagovala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Krajský soud tedy postupoval v souladu se zákonem, když se její věci zabýval pouze poměrně obecně. Není ani pravda, že by žalovaný či krajský soud ignorovali některé ze stěžovatelčiných výtek.

V. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[21] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. října 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu